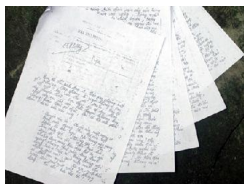

Toàn văn bài văn “Tôi” của nữ sinh Hải Phòng

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Năm, 07 Tháng 4 Năm 2011 06:24

Dù lu&#n đang r&#t xôn xao tr&#c m&#t bài văn “Tôi” của m&#t n&# sinh l&#p 12 &# Hải Phòng trong m&#t cu&#c thi th&# môn văn cu&#i tháng 3 v&#a qua.

M&#c dù b&# ch&#m 0 đi&#m vì l&#c đ&#, nh&#ng bài văn đã khi&#n không ít giáo viên, ph&# huynh và h&#c sinh ph&#i ng&#ngàng. bai van nu sinh 12 hai phong

Laodong.com.vn gi&#i thi&#u toàn văn bài văn này:

198089fc0bb46d94b7283b335eafd9e2 Toàn văn bài văn “Tôi” của nữ sinh Hải Phòng

“Em là thí sinh ban A. Văn em ch&#ng bi&#t gì! Nh&#ng ch&#ng l&#ng&#i không. Em viết m&#t bài văn l&#c đ&# 100%. Đây là câu chuy&#n th&#t. Em thay l&#i cô b&#n thân nh&#t c&#a em viết nên. Câu chuy&#n không hay nh&#ng hoàn toàn có th&#t. Các cô không c&#n ph&#i ch&#m đi&#m bài văn này!”.

“Chuy&#n c&#a tôi! Chuy&#n c&#a m&#t ngày se l&#nh cu&#i tháng ba. Cái &#m &#t khi&#n tôi khó ng&#. M&#toang c&#a mong tìm đ&#c gió... Không gió! Ch&# toàn là &#m &#t. Trên b&#u tr&#i, nh&#ng đám mây lâu đ&#n k&#t t&#, r&#i xu&#ng nh&#ng h&#t n&#c long lạnh, đ&#ng trên ô c&#a s&#. Trông chúng nh&# nh&#ng gi&#t m&#t, gi&#t n&#c m&#t cho s&# ph&#n con ng&#i... Xa xa, cánh bu&#m tr&#ng trôi trên m&#t m&#t h&#ph&#ng l&#ng... Tôi nh&# tu&#i th&# tôi!...”

Tu&#i th&# không ai gi&#ng ai! Nó có th&# đ&#n t&# mùi th&#m trên mái tóc c&#a m&#, t&# v&#ng&#t c&#a chi&#c k&#o vani, t&# mùi bunn l&#m lem trên áo, t&# nh&#ng ngày “đu&#i b&#m ng&#t hoa. M&# ch&#a đánh roi nào đã khóc”... bai van nu sinh 12 hai phong

Riêng tôi! Tu&#i th&# tôi đ&#n t&# ngày cha tôi m&#t. Cha ch&#t trong m&#t tại n&#n giao thông. Cha ch&#t

th&#m l&#m! Xác cha không còn nguyên vẹn. Ng&#i ph&#i đi l&#m t&#ng cái x&#ng còn ch&#a b&# k&#p nát và nh&#t nh&# nh&# c&#n th&#n t&#ng m&# nh&# th&#t c&#a cha còn đang dính c&#a bánh công-te-n&#. Cha m&#t hai cái chân, m&#t cái tay, m&#t con m&#t và m&#t n&#a h&#p s&#. Bị t&#t, nh&#ng ng&#i ta dù có c&# g&#ng cũng ch&#ng nh&#t h&#t đ&#c. Máu, th&#t ng&#i, x&#ng ng&#i, bùn đ&#t và xăng xe hoà v&#i nhau thành m&#t m&# h&#n đ&#n nh&# ng&#i ta v&#a m&# m&#t con l&#n. Phát s&#!

Nh&#ng đ&#a tr&# con khóc ré lên ch&#y vào lòng m&#, còn nh&#ng ng&#i đàn ông thì bình tĩnh h&#n, h&# l&#y t&#m cai to dùng c&#a mình đ&# v&# con nép vào và c&# phóng th&#t nhanh qua ch&# tại n&#n đó. Và tôi ch&#c nh&#ng ai y&#u bóng vía ho&#c có tính hay s&# mà nhìn th&#y c&#nh đó ch&#c đ&# t&#i c&# thág không dám ăn th&#t n&#a... bai van nu sinh 12 hai phong

Ng&#i ta không cho m&# nhìn cha. Ng&#i ta s&# m&# không ch&#u n&#i. R&#i c&# th&#, c&# th&#, ng&#i ta làm tang cho cha. Tang cha to l&#m, hai đ&#i k&#n tr&#ng, đ&#ng năm cái r&#p c&# ôi c&# ngày l&#n đêm không ng&#t... M&# m&#c áo xô tr&#ng to dùng, quàng m&#t mi&#ng v&#i tr&#ng đ&#u và ô l&#ng.

Tôi cũng m&#c, nh&#ng em tôi không, vì nó còn bé quá, l&#i c&# khóc ng&#t ngh&#o nên ng&#i ta thôi. Âm thanh đ&#m ma th&#t h&#n t&#p và ô m&#. Ti&#ng ông tr&#ng ban tang l&# b&#c loa m&#i vi&#ng, ti&#ng nói xì x&#m và ti&#ng b&#c chân r&#m r&#p c&#a t&#ng đoàn ng&#i x&#p hàng vào vi&#ng, ti&#ng m&#i trà n&#c, ti&#ng ng&#i ta chia bu&#n, ti&#ng em gái tôi t&#c t&#i khóc m&#u c&# ngày đòi m&# ... đ&#c bi&#t v&#i tôi h&#n c&# là ti&#ng khóc c&#a m&# tôi.

M&# khóc nhi&#u l&#m. M&# khóc t&# khi bi&#t tin cha m&#t t&#i khi đ&#a ma cha, lúc nào ng&#i ta cũng th&#y m&# khóc. Nh&#ng gi&#t n&#c m&#t lẫn dài trên hai gò má v&#n còn căng tràn nét thanh xuân. Hai con m&#t đen láy nay b&#ng đ&#c ng&#u đ&#y n&#c và đ&#i h&#n đi. Hàng mi dài lâu ngày nay m&#i đ&#c đ&#p “t&#m r&#a” tho&#i mái t&#i nh&# v&#y nên chúng b&#ng tr&# nên đ&#m nét h&#n. Đôi môi m&# tôi nh&#t, có ch&# còn b&# toác ch&#y máu vì m&# khóc nhi&#u quá. N&#c m&#t th&#m trên c&# áo, vai áo m&# và lên c&# đ&#u chúng tôi n&#a. M&# ôm hai chúng tôi, m&# khóc!

H&#i đó, tôi còn quá bé đ&# k&#p hi&#u t&#i sao m&# tôi l&#i khóc nhi&#u nh&# v&#y. Cha tôi m&#t, t&#t nhiên tôi cũng khóc, khóc là vì tôi nghĩ r&#ng t&# nay s&# không có ai cho tôi đi công viên ch&#i ch&# nh&#t n&#a, s&# không ai k&# chuy&#n ma cho tôi và đ&#a tôi đi h&#c n&#a... Ch&# có v&#y! Khi tôi bi&#t nh&#n th&#c, cha đã ít ô bên tôi. Cu&#c s&#ng m&#u sinh đã khi&#n cha ph&#i đi xa nhi&#u h&#n là th&#i gian ô bên hai m&# nên tôi không c&#m nh&#n đ&#c nhi&#u s&# thi&#u v&#ng khi cha đã không còn n&#a. Có ô chuy&#n cha ch&#t v&#i tôi khi ô y&# cũng ch&# b&#ng m&#t chuy&#n cha đi xa.

V&#y t&#i sao m&# c&# khóc mãi v&#y? Khi &#y tôi không hi&#u, tôi cũng không dám h&#i vì ng&#&#i ta d&#n tôi đ&# cho m&# tôi đ&#&# c ngh&#!

Và sau này khi tang cha xong tôi cũng b&#ng đi không h&#i n&#a. Năm qua năm, tôi l&#n d&#n lên. Hình nh&# m&#t đ&#a tr&# s&#ng không có ai che ch&# thì th&#&#ng l&#n nhanh h&#n nh&#ng đ&#a tr&# bình th&#&#ng.

Tôi đã bi&#t suy ng&#m nhi&#u đi&#u v&# cu&#c s&#ng. Và chính khi &#y, tôi cũng đã t&# tr&# l&#i đ&#&# c cho câu h&#i c&#a tôi. “Tôi sao m&# tôi l&#i khóc nhi&#u thế!”

Gi&# tôi đã hi&#u, m&# khóc không ch&# vì m&# bi&#t t&# gi&# phút &#y m&# m&#t đi m&#t ng&#&#i ch&#ng mà m&# khóc còn vì lí do t&# nay m&# s&# m&#t đi r&#t r&#t nhi&#u th&# mà ng&#&#i ta không bao gi&# nói đ&#&# c b&#ng l&#i khác.

Qu&# th&#t ch&#ng sai. Tr&#&# c đây, cha l&#y m&# hai gia đình ra s&#c c&#m can không ph&#i vì m&# tôi không xinh mà ng&#&# c l&#i m&# tôi vô cùng m&#n mà, n&#&# c da tr&#ng h&#ng, đôi môi son đ&#, s&#ng mũi d&#c d&#a, dáng ng&#&#i thon thả, hay cũng ch&#ng ph&#i tính cách m&# không t&#t vì gia đình bên m&# tôi b&#n đ&#i làm ngh&# giáo, không th&# nào chê trách gì trông n&#t ăn n&#t &# c&#a m&# tôi.

Đ&#n gi&#n ch&# là vì m&#t ch&# “nghèo”. Nhà n&#i chê nhà ngo&#i nghèo, ch&# không mài ra đ&#&# c mà ăn, v&# l&#i “&#y con v&# l&#m ch&# v&# đ&# đ&#y ch&#ng à!”- trích nguyên văn l&#i c&#a c&# n&#i tôi mà sau này khi tôi l&#n có đôi l&#n m&# k&# l&#i.

Còn nhà ngo&#i thì chê nhà n&#i “&#m ti&#n nghèo ch&#” ti&#n ch&#t không mang đi đ&#&# c, không có tí tri th&#c nào, th&#&#ng nhân là t&# s&#n, t&# s&#n là bóc l&#t, cách m&#ng ghét, cảm thù vào đào th&#i k&# bóc l&#t... Thế đ&#y! Thế mà cha m&# tôi t&#i v&#i nhau đ&#y. Ông n&#i t&# cha tôi, cha tôi v&#n l&#y m&#, còn ông ngo&#i sau này thì m&#t s&#m. Cũng chính vì l&#y nhau mà hai bên không “môn đ&#ng h&#u đ&#i” nh&# th&# nên sau m&# tôi kh&# l&#m. Cha ch&#t, ng&#&#i ta đ&#u&#i khéo ba m&# con ra đ&#&#ng. Không đ&#u&#i đ&#&# c, ng&#&#i ta nói vào nói ra, c&#nh khoé, ch&#i đ&#ng, nhi&#c móc c&# ngày nh&#ng m&# v&#n b&# ngoài tai. M&# ch&#ng quan tâm. Ng&#&#i ta ch&#i m&# m&#t dày, ng&#&#i ta đ&#n t&#n c&# quan m&# nói x&#u nh&#ng m&# v&#n ch&#ng m&#y may quan tâm, cũng không gi&#i thích.

Tôi hi&#u m&#, n&#u ch&# có m&#t mình m&#, m&# đã đi lâu r&#i, không c&#n ai ph&#i nói bóng nói gió. Nh&#ng m&# còn hai chúng tôi. Nhà là nhà c&#a cha tôi, cái h&#i cha s&#ng, cha và m&# làm ăn, tích cóp mãi m&#i xây đ&#&# c cái nhà c&#p b&#n thay th&# cái ch&# &# p &#p mà m&#i l&#n m&#a bão thì kh&# th&#i

r&#i tr&#i đ&#t. M&#t mình m&#, m&# ch&#ng c&#n g&#, c&#m rau c&#m m&#m cũng xong. Nhi&#u l&#n b&#ng&#&#i ta ch&#i r&#a, m&#&#c quá, tr&#n xu&#ng b&#p khóc. Nh&#ng khi m&# nghĩ t&#i hai ch&#em tôi, m&# g&#t đi đôi hàng n&#&#c m&#t. M&# đ&#n tôi và em ra kh&#i căn nhà này thì s&# đi đâu. L&#ng giáo viên nghèo l&#m! Đ&#i m&# ăn c&#m rau m&#m đã quen r&#i và ăn t&#i khi ch&#t cũng đ&#&#c.

Nh&#ng còn chúng tôi, chúng tôi ph&#i đ&#&#c ăn c&#m v&#i cá v&#i th&#t. Ng&#&#i ta đã s&#ng trong cái kh&# quen r&#i thì cho sung s&#ng cũng ch&# thêm, nh&#ng cu&#c đ&#i chúng tôi không th&# l&#p l&#i cu&#c đ&#i m&#... Và m&#i l&#n nghĩ th&# m&# l&#i có thêm m&#t chút ngh&# l&#c đ&# đ&#ng đ&#y, ch&#ng đ&# v&#i t&#t c&# m&#i bão táp phong ba ngoài kia che ch&# cho chúng tôi.

Vài cái T&#t n&#a cũng trôi qua. Xuân năm &#y, tôi m&#&#i tám. M&#&#i tám, tôi gi&#ng h&#t m&# tôi, cũng n&#&#c da &#y, màu tóc &#y, ánh m&#t, n&# c&#&#i, dáng ng&#&#i &#y. Lũ con trai trong l&#p cũng hay theo tôi nh&#ng tôi ch&#ng thi&#t. Vì ch&# chúng nó tr&# con.

Nh&#ng đ&#a con gái mà cha m&#t s&#m thì th&#&#ng hay nh&# th&#, thích tìm m&#t cái gì đó ch&#ng ch&#c, già gi&#n, m&#t ng&#&#i đàn ông ch&# không ph&#i m&#t th&#ng con trai. Tôi mu&#n tìm ng&#&#i đ&#a vào thay th&# cha tôi. Tôi đã tìm th&#y m&#t ng&#&#i và duy ch&# có ng&#&#i đó làm tôi chú ý: đó là th&#y giáo c&#a tôi. Th&#y h&#n tôi hai m&#&#i tu&#i, th&#y gi&#i, r&#t gi&#i, th&#y đúng là m&#u đàn ông mà lâu nay tôi v&#n mong đ&#i. Nh&#ng ch&# ti&#c, th&#y đã có gia đình. Mà cũng đúng thôi, có gì đ&# mà l&#, mà ti&#c đâu. Ng&#&#i đàn ông nh&# th&# thì bao cô gái m&#. Th&#y ch&#a có gia đình thì đó m&#i là đi&#u l&#...

Trong con m&#t c&#u toàn c&#a tôi, th&#y là ng&#&#i tôi “thích” và làm tôi “rung đ&#ng” đ&#u tiên... Cũng chính vì v&#y mà tôi h&#c môn c&#a th&#y r&#t ti&#n b&# và luôn c&# g&#ng đ&#t đi&#m cao nh&#t. Tôi luôn mu&#n trong m&#t th&#y tôi là h&#c sinh ngoan, hi&#n và gi&#i. Tôi mu&#n th&#y g&#i tôi và khen riêng tôi trong m&#i gi&# tr&# bài... Th&#y trong m&#t tôi đ&#p l&#m...

Có l&# m&#i chuy&#n v&#n s&# c&# th&#, c&# th&# ti&#p đ&#n êm &# và “tình yêu” bé nh&# c&#a tôi dành cho th&#y tôi cũng s&# mãi im l&#ng nh&# th&# n&#u không có m&#t ngày... M&#t ngày, khi tôi v&# nhà, tôi th&#y trong nhà tôi có thêm m&#t ng&#&#i. Và t&#t nhiên n&#u đó là m&#t ng&#&#i đàn bà thì có l&# ch&#ng có gì đ&# nói. Cái đáng nói, đó là m&#t ng&#&#i đàn ông. M&#t ng&#&#i đàn ông tôi ch&#a bao gi&# g&#p.

Tôi th&#y cái cách m&# tôi m&#i ông &#y th&#t hi&#n lạnh và d&#u dàng. Đôi môi m&# n&# lên m&#t n&# c&#&#i l&#p lánh. Ánh m&#t m&# đ&#ng ng&# cũng long lanh h&#n. Khuôn m&#t r&#ng r&# &#y hình nh&# đã lâu r&#i tôi ch&#a th&#y và đ&#c bi&#t h&#n, chi&#c áo cánh sen &#y hình nh&# cũng đã r&#t r&#t lâu r&#i, k&# t&# sau

khi cha tôi chết mà tôi không còn mẹ nữa. Tôi hỏi ai, mẹ bỏ ông cha tôi. Tôi không tin. Và cũng chính vì tôi không tin vào câu trả lời của mẹ cũng vì tôi sợ thay đổi của mẹ mà không hiểu tại sao mà trong lòng tôi bỗng trào lên một sự khó chịu thật đáng sợ.

Tôi linh cảm về người đàn ông đó mà sợ chết thay cho cha tôi. Cũng khi ấy tôi chết như n ra, mà tôi còn trẻ quá, ba mẹ tôi chín tuôi, người đàn bà ba mẹ tôi chín tuôi mà da vẫn còn căng mịn, trẻ trung phau phau có vết đốm, tóc vẫn còn đen láy, đôi chân dài mịn màng lộ ra sau chiếc đầm công sở và hàng cúc sữa mi không chết che hết cái nét ngọc vẫn còn căng tròn của mẹ.

Chào ôi! Mẹ đẹp quá, mẹ vẫn đẹp. Thời gian không đi cái đẹp của mẹ mà chỉ càng làm nó trẻ nên mẹ mà hơn. Mẹ vẫn còn đẹp. Cái đẹp của mẹ khi người đàn ông vẫn còn nhu cầu người theo đuổi.

Tôi biết mẹ còn trẻ, mẹ vẫn còn có thể tìm tình yêu khác. Lý trí của tôi nói như thế, tôi biết như thế mới đúng. Nhưng trong cuộc đời này, đâu phải lúc nào người ta cũng làm theo lý trí, khi người ta biết đó là đúng thì phần tình cảm, cái phần nói đi u người ta lại vẫn chi m u thế hơn. Mẹ là của tôi, của em gái tôi, của người cha tôi (dù cha tôi đã chết). Mẹ là người đàn ông kia rồi sao?

Tôi ghét sự có mặt của ông ấy trong gia đình tôi. Và rồi, mẹ tôi có sinh thêm em bé nữa không? Tôi chỉ có mặt của em, tôi không thích có thêm ai nữa. Tôi ghét sự thay đổi hoặc xáo trộn. Nói chung là như thế. Tôi ghét người đàn ông ấy không phải vì ông ấy làm sao, ông ấy chỉ làm sao cả, cũng đẹp đẽ, cao lớn xem chừng là tốt tính. Nhưng tôi ghét ông ấy, căm thù và tôi đâm ra căm ghét vì mẹ tôi. Tôi ghét đến tận cùng là vì tôi nghĩ người đàn ông ấy sẽ rất có thể thay thế cha tôi. Sự “ghét” ấy bắt nguồn từ lòng ích kỷ khi tôi nghĩ mẹ không là của riêng tôi nữa...

Một lần, trong bữa ăn, mẹ gợi ý xem “Con nghĩ như thế nào nếu mẹ mua “kết hôn” với bác ấy”.

Câu nói của mẹ như làm tôi bùng nổ nên tôi giận giết trong tôi. Mẹ phán đoán và lo sợ đã thành sự thật, tôi đẹp bàn, khóc tặc tặc, thay áo và chạy ra khỏi nhà. Đêm ấy, mẹ ato l m, bày r i mà trẻ đen như mẹ.

Trong đ ở u tôi nghĩ t ở i th ở y, tôi ch ở y đ ở n tr ở ng, th ở y v ở a đ ở y xong m ở t ca, h ở c sinh đã v ở h ở t, tôi ở t nh ở p đ ở ng c ở a phòng. Th ở y th ở y tôi, nói t ở i sao tôi ở i ở đây. Tôi không nói gì, ch ở y th ở ng t ở i ôm ch ở t th ở y, tôi không nghĩ gì c ở . Đây là ở n đ ở u tiên tôi ôm th ở y, đ ở c ở th ở tôi và th ở y ch ở m vào nhau. Tôi và th ở y ng ở i đ ở a vào chi ở c gh ở bàn m ở t.

Tôi v ở n ôm ch ở t th ở y, tôi khóc n ở c n ở và k ở cho th ở y nghe m ở i chuy ở n. Th ở y ôm ở y tôi, im ở ng m ở t lúc và nói s ở đ ở a tôi v ở nhà nh ở ng tôi không ch ở u. Khóc thêm m ở t lúc r ở i tôi nín, tôi nh ở n ra th ở y v ở n đang ôm tôi, cái ôm c ở a m ở t ng ở i th ở y, h ở c thành th ở t là tôi đã hi ở u nh ở ng c ở tình không hi ở u.

M ở i tám tu ở i, ở n đ ở u tiên tôi đ ở c m ở t ng ở i đàn ông ôm, trong lòng tôi trào lên m ở t c ở m xúc r ở o r ở c, tôi mân mê cái cúc áo c ở a th ở y. Áo th ở y ở t h ở t vì ôm tôi. R ở i tôi vô tình làm tu ở t nó mà th ở y không bi ở t. M ở t chi ở c, hai chi ở c r ở i t ở i chi ở c th ở ba... Th ở y nh ở n ra và nhìn xu ở ng. Tôi nh ở m ở t con mèo ch ở m lên c ở n vào môi th ở y không k ở p đ ở th ở y ph ở n x ở . T ở m ở ng th ở y tr ở n dài trên chi ở c gh ở , tôi đ ở t tay th ở y lên b ở ng ở c tròn căng thi ở u n ở c ở a tôi. Th ở y đ ở y tôi ra nh ở ng v ở n c ở làm. Tôi không hi ở u tôi đang làm gì n ở a. Tôi n ở m lên th ở y, t ở c ở i áo trong khi th ở y c ở g ở ng đ ở y tôi ra... Tôi đ ở t tay lên qu ở n th ở y vào ch ở đó... bên ngoài... Tôi không hi ở u sao khi ở y tôi to gan đ ở n th ở . Và th ở y tát tôi. Tát r ở t đau...

Cái gì x ở y ra v ở n c ở x ở y ra dù đ ở ng dù sai nó v ở n x ở y ra. Còn chuy ở n gì đã x ở y ra tu ở vào cách chúng ta suy nghĩ.

Hai tháng sau, cái b ở ng tôi ở m ách, tôi có thai. M ở tôi bi ở t m ở i chuy ở n. Nh ở ng b ở n bè và ng ở i xung quanh tôi không ai bi ở t. M ở không la m ở ng tôi nh ở ng m ở khóc. M ở khóc nh ở khi cha m ở t. Hôm sau, hai m ở con tôi cùng tho ở thu ở n m ở t đ ở u, tôi đ ở phá thai, chuy ở n tr ở ng, t ở p ở c h ở c nh ở bình th ở ng còn m ở tôi s ở t ở b ở ng ở i đàn ông và m ở i ng ở i đàn ông khác t ở i sau...

“Cu ở c s ở ng xung quanh ta không bao gi ở x ở u h ở n hay đ ở p h ở n mà ch ở th ở c h ở n thôi”.

Câu chuy ở n này v ở i các cô có ở không có ý nghĩa gì nh ở ng v ở i em nó ở i có r ở t nhi ở u ý nghĩa. Ý nghĩa cho riêng em!”

06/04/2011 .